

LÁSZLÓFFY ALADÁR

MEGTANULT

Megtanult könyvet írni,
és könyvet olvasni megszokott
nehéz kezével, színeket látó
szemével az ember, igazságérzete
mint a szomjúság, kihajtotta
kertjeiből, elszáritotta természetellenes
gyökereit és most már száll, száll,
égen-túli madara önmagának, néha
még ijesztő eleven többlete önmagának,
amint itt áll a földön, szülőföldön,
szárazföldön, kigöngyölt, gyűrött nagy
újságpapír lapon az ember és
minden érzékével lát, hall, olvas,
talpával olvas és tekintetével tapos,
vállával nemz és tenyerével tagad,
munkával semmisít és valósít egyszerre
önmaga értékes porában töltést, társadalmat,
tapos maga körül az ember,
mint elsimuló óriás lapon
az írást, az ember.

BODOR PÁL

FEJFÁK

INNEN ÉS TŰL

Akik megálltak a soha ki nem mondott szó közepén
puha magánhangzóban
vagy főnnakadtak egy kemény kettős mássalhangzó közepén
két T-betű között falfehéren örökre

nyelvük hegyén, mint buborék, készült a következő
betű, de el nem pattant már soha —
pedig — szívárvány gömb — száll föl a hang
és meglátjuk magunkat benne mind: szobrában
Mátyás, skólája udvarából Bethlen, Oláhus Miklós.
És az élők körül a gyerekkörösök —

Akik megálltak, azok olykor megintenek,
hátha mi okosabbak leszünk és
végigmondjuk a kiáltást
És még mindig, a halálon túl is, remélik, hogy
összefogunk.

NAGY ISTVÁN

nagyon barnára véniült fák — ki nem döntött, száraz, műemlék-rönkök —
gyűrűitekben elforgók — sirotokban elforgók — villámsebhelyes öregek
— gyertek közelebb — ki nem faragott szobrok — deszkává föl nem aprított —
kemény bolondok — rög-eszmés, súlyos-igazak — kidönthetetlenek
— állhattok akár egyedül — ti vagytok az erdő felől — egyetlenegyfa-
erdők vagytok — erdönyit zúgnak ágaitok — egyetlenegyfa-rengeteg: —
álljatok! — így álltok — hozzánk — egyre közelebb.

SZILÁGYI DOMOKOS

Kiforgatott kistörténelem: — a délutáni vodka mellé — és a merevrészeg
tekintetek villáira — tálalj hosszútetemű költőket, — keresztbe fekszenek

a délutánon, — szalag ajándékdobozon — hajuk szőke szekfű, barna szekfű — tapintatosak a halott költők — félrenéznek — s akkor egy kicsit röhöghetünk — szídhajjuk egymás édes anyját — és sorsot húzhatunk — kit fektetünk holnap keresztbe — délután.

SZABÉDI LÁSZLÓ

Világos tekintetében sisteregnek, királyvizében sisteregnek versidomaim — leég róluk a dísz; Dél és Deus — napistenek állnak a versek rimes végein süjtástan vitézek mezítelen hőistenek az áttetsző, ringó délutánban — nézzétek: medrében talpfák sorakoznak a versek rímtelen végein átszattogunk -aki nem szeret hinni, szédüljön le a földről az égre; hullamosó, savas esők, hideglelős, forró fények, tivéletek elesőzünk világ rímtelen végére.

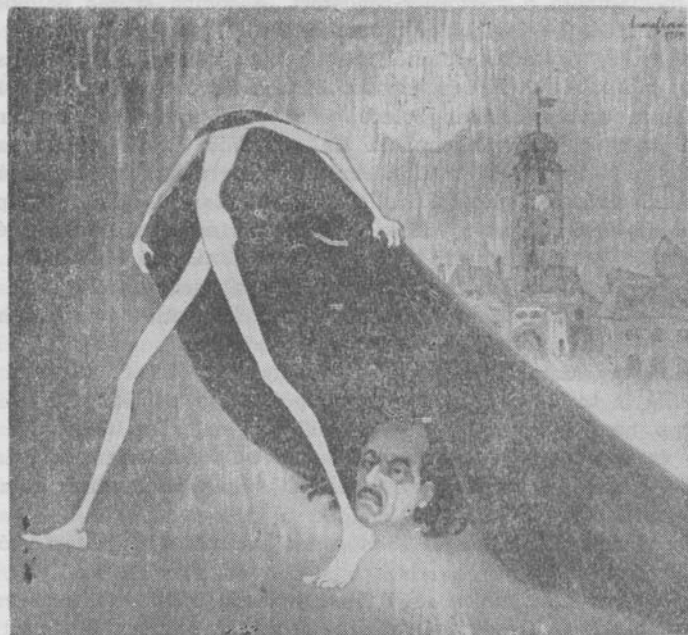
FÖLDES LÁSZLÓ

Hordóban gurítanak le engem a hegyről / mennydörög zuhanásom / hiába sikoltoznék, szájamat megölte tudóm / szájamat elfelejtették rárajzolni / hogy szóljon / a koporsómra / hiába sikoltoznék, senki sem hallja eszemet; / izenetem e zuhanásom / abroncsként recsen esontom is / nyikkan a donga / s koponyám? / — így igaz, hogy e mennydörgésben / ott vagyok, meg nem hallható

suttogásként

Ti magatok.

BRETTNER GYÖRGY, te vagy a legközelebb az én halálomhoz; kissé tolakodtál, öregem; annyian vagyunk még előtted, korban és bűnben előtted, könnyűségben előtted, — még nem tudtalak verssé temetni, öregem; itt vagyunk, élhetetlen-elevenen, eltátott szájjal bámulunk utánad, mint-ha Illés szekere ragadt volna fel a Fürdő utca sarkáról, ahol utoljára találkoztunk — micsoda dolog ez, mondjuk, mintha elment volna a vonat: öt perccel a menetrend előtt. Harminc évvel a menetrend előtt, Gyurikám.

Incze Ferenc:
Látomás